

Sygn. akt: III AUa 437/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Maria Padarewska - Hajn (spr.)

Sędziowie: SSA Janina Kacprzak

del. SSO Joanna Kasicka

Protokolant: st. sekr. sądowy Aleksandra Słota

po rozpoznaniu w dniu 12 listopada 2014 r. w Łodzi

sprawy **T. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.**

o świadczenie przedemerytalne,

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 4 lutego 2014 r., sygn. akt: VIII U 3630/13;

- 1. zmienia zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzję organu rentowego z dnia 6 sierpnia 2013 roku uchylającą decyzję z dnia 12 lipca 2013 roku i przyznaje T. K. prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 22 maja 2013 roku;**
- 2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. na rzecz T. K. kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.**

Sygn. akt III AUa 437/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 4 lutego 2014 roku Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołanie T. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. z dnia 12 lipca 2013 roku, którą to decyzją organ odmówił T. K. prawa do świadczenia przedemerytalnego, wskazując że wnioskodawca był zatrudniony w okresie krótszym niż 6 miesięcy, a ponadto nie udowodnił wymaganego stażu pracy.

Powyższe orzeczenie poprzedziły następujące ustalenia faktyczne:

Wnioskodawca – T. K. urodził się w dniu (...).

W dniu 21 maja 2013 roku wnioskodawca złożył wniosek o świadczenie przedemerytalne.

Na mocy decyzji z dnia 6 sierpnia 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. uznał za udowodnione: 38 lat, 10 miesięcy i 11 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym w tym 36 lat, 7 miesięcy i 22 dni okresów składkowych oraz 2 lata, 2 miesiące i 19 dni okresów nieskładkowych.

W okresie od 2 listopada 2007 r. do 31 maja 2012 r. wnioskodawca pracował w firmie "A." Sp. z o.o. (...) rozwiązania umowy o pracę była likwidacja stanowiska pracy w związku z trudną sytuacją ekonomiczną przedsiębiorstwa.

W dniu 1 sierpnia 2012 r. wnioskodawca podjął zatrudnienie w firmie (...). Stosunek pracy ustał w dniu 31 października 2012 r. z uwagi na upływ czasu na jaki umowa była zawarta.

W tak ustalonym stanie faktycznym sprawy Sąd Okręgowy uznał odwołanie za nieuzasadnione. Wskazując na treść art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych, zważył, że wnioskodawca legitymuje się łącznym stażem pracy wynoszącym ponad 35 lat, oraz osiągnął wymagany wiek, jednakże zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala stwierdzić, że wnioskodawca nie spełnił warunku rozwiązania stosunku pracy z przyczyn ekonomicznych leżących po stronie pracodawcy. Wnioskodawca zatrudniony był bowiem w okresie krótszym niż 6 miesięcy, a stosunek pracy wygasł ze względu na upływ czasu na jaki był zawarty. Sąd Okręgowy stwierdził dodatkowo, że warunki przewidziane przez ustawodawcę byłyby spełnione łącznie gdyby wnioskodawca po zakończonej pracy w "A." Sp. z o.o. wystąpił z wnioskiem o świadczenie przedemerytalne. W momencie nawiązania nowego stosunku pracy musiałby spełnić warunek pracy przez 6 miesięcy z wypowiedzeniem z przyczyn ekonomicznych leżących po stronie pracodawcy.

Powyższe orzeczenie zaskarżył apelacją wnioskodawca zarzucając:

Naruszenie prawa materialnego, a w szczególności art. 2 ust. 1 pkt 2 oraz ust 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2004 r. Nr 120, poz.1252 ze zm.) w związku z przepisami ustawy z dn. 20 kwietnia 2004 r. o promocji, zatrudnienia i instytucjach rynku pracy

Błędną wykładnię prawa materialnego do jasno ustalonego stanu faktycznego, ściśle powiązanego z naruszeniem prawa procesowego w zakresie dotyczącym zaniechania przez Sąd rzetelnej i wnikliwej oceny zgromadzonego materiału dowodowego oraz błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Wsakując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy zgodnie z wnioskiem odwołującego się i przyznanie mu prawa do świadczenia przedemerytalnego z uwagi na fakt łącznego spełnienia wszystkich ustawowych przesłanek, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zarzutowi apelacji naruszenia przez Sąd I instancji prawa materialnego art. 2 ust. 1 pkt. 2 i ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r o świadczeniach przedemerytalnych (Dz U z 2004 r Nr 120 poz. 1252) poprzez błędną interpretację i niewłaściwe zastosowanie w niniejszej sprawie, trudno odmówić słuszności.

Zgodnie z tym przepisem prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz U Nr 99 poz. 1001), w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 60 lat – mężczyzna oraz posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 30 lat dla mężczyzn, po upływie co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Z ustalonego w sprawie stanu faktycznego wynika iż wnioskodawca przesłanki wymienione w tym przepisie spełniał po zaprzestaniu zatrudnienia w firmie (...) sp. z oo.

Miał wówczas ukończone 60 lat , posiadał ponad 30 letni okres uprawniający do emerytury i rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło z przyczyn dotyczących zakładu pracy, po co najmniej 6 miesięcznym okresie zatrudnienia w tej firmie oraz pobierał po zatrudnieniu w tej firmie przed datą złożenia wniosku o to świadczenie przez ponad 6 miesięcy zasiłek dla bezrobotnych.

Organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do świadczenia pomimo, iż spełniał on w/w przesłanki z uwagi na to, że po zakończeniu zatrudnienia w w/w firmie wnioskodawca podjął zatrudnienia na podstawie trwającej 3 miesiące umowy o pracę od 1 sierpnia do 31 października 2012 r po której rozwiązaniu dopiero zarejestrował się jako bezrobotny z prawem do zasiłku dla bezrobotnych a zatem zdaniem organu rentowego uprawnienia do przyznania przedmiotowego świadczenia należy wywodzić z ostatniego miejsca pracy a wówczas wnioskodawca nie spełnił wszystkich przesłanek do jego przyznania a mianowicie przesłanki długości okresu zatrudnienia oraz przyczyny rozwiązania .

Rozwiązanie kwestii uprawnień wnioskodawcy do zasiłku przedemerytalnego znajduje swoje uzasadnienie w literalnym brzmieniu powyższego przepisu , w treści przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r o promocji zatrudnienia oraz w interpretacji dokonanej w dotychczasowym orzecznictwie sądowym.

Z ustaleń faktyczny sprawy wynika , iż wnioskodawca zarejestrował się jako bezrobotny z prawem do zasiłku dla bezrobotnych w dniu 7 listopada 2012 r a zatem przed upływem 6 miesięcy od ustania zatrudnienia w firmie (...) i w ciągu 14 dni od zakończenia ostatniego stosunku pracy.

Zgodnie z art. 75 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r o promocji zatrudnienia ubezpieczony traci prawo do zasiłku dla bezrobotnych jeżeli nie zarejestruje się we właściwym Urzędzie Pracy w ciągu 6 miesięcy od ustania zatrudnienia. Wnioskodawca zatem skoro zarejestrował się przed upływem 6 miesięcy od ustania zatrudnienia w A. nie utracił statusu osoby bezrobotnej związanej z zakończeniem tego zatrudnienia .

Nie ma znaczenia dla tej oceny okoliczność, iż w międzyczasie był zatrudniony na podstawie umowy o pracę u innego pracodawcy.

Słuszne w oparciu o dotychczasowe orzecznictwo sądowe jest stanowisko skarżącego, iż powołany przepis art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych nie precyzuje iż okres 6 miesięcznego pobierania zasiłku dla bezrobotnych powinien przypadać po zakończeniu ostatniego zatrudnienia. Okoliczność ta wynika zarówno z uzasadnienia powołanego w apelacji wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 stycznia 2013 r w sprawie III Aua 1626/12 LEX 1271868 jak i z uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2012 r w sprawie I BU 15 /11 i z dnia 23 maja 2012 r w sprawie

I UK 437/11 (OSNP z 2013 r nr 11-12 poz. 134 i 135).

Z w/w interpretacji powołanego przepisu wynika jednoznacznie iż z literalnego brzmienia powołanego przepisu wynika, iż warunkiem koniecznym do uzyskania świadczenia przedemerytalnego jest pobieranie zasiłku dla bezrobotnych przez okres co najmniej 6 miesięcy ale bez wyraźnego wskazania, że chodzi o pobieranie tego zasiłku po rozwiązaniu ostatniego stosunku pracy . Przepis ten stanowi, iż chodzi tu ogólnie o wyczerpanie 6 miesięcznego okresu zasiłkowego.

Ponadto Sąd Najwyższy w uzasadnieniu swego orzeczenia w sprawie I BU 15 /11 analizując przepisy ustawy o promocji zatrudnienia w odniesieniu do wymogów z przepisu art. 2 ust. 1 pkt. 2 i ust. 3, podniósł iż istotne jest to, że bezrobotny , który utracił status bezrobotnego na okres krótszy niż 365 dni z powodu podjęcia zatrudnienia , innej pracy zarobkowej, zarejestrował się w powiatowym urzędzie pracy jako bezrobotny w okresie 14 dni od ustania tego następnego zatrudnienia , zachowuje prawo do zasiłku dla bezrobotnych .

W uzasadnieniu rozstrzygnięcia w sprawie IUK 437 / 11 Sad Najwyższy podniósł , iż nie traci prawa do zasiłku dla bezrobotnych w świetle powołanego przepisu osoba która spełnia pozostałe warunki a jedynie podjęła w okresie zasiłkowym zatrudnienie u innego pracodawcy.

Przeniesienie powyższych rozważań na grunt niniejszej sprawy , przy uwzględnieniu celu jakiemu ma służyć przyznawanie powyższego świadczenia , a mianowicie pomocy osobom , które w określonych okolicznościach utraciły zatrudnienie i ze względu na wiek, i odpowiednio długi okres ubezpieczeniowy nie mają szans na kontynuowanie aktywizacji zawodowej a przede wszystkim mają niedługi okres czasu do uzyskania świadczenia emerytalnego oznacza , że wnioskodawca spełnia wszystkie przesłanki do przyznania w/w świadczenia od 22 maja 2013 r tj, następnego dnia po złożeniu o nie wniosku w świetle art. 7 ust. 1 powołanej ustawy.

Z tych wszystkich względów podzielać zarzuty apelacji orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 386 § 1 kpc. O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 kpc w zw . art. 79 ust. 1 pkt. 1 lit. e ustawy z dnia 28 lipca 2005 r o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz U Nr 167 poz. 1398).